

Француски мислилац тражио је од Митерана оружје за Бошњаке, а сада саветује Саркозија да до зуба наоружа либијске побуњенике

Алан Жипе, француски министар спољних послова, био је црвен у лицу када је пре неки дан код Саркозија у Јелисејску палату, без његовог знања, ушетао Бернар Анри Леви и довео представнике транзиционог савета из Бенгазија. Филозоф са насловне стране, најпознатији представник француске школе, „кавијар левице”, креће се по црвеном тепиху, као по бетону, и увек у свом најближем друштву воли да има бар једног или два председника. Али, када је почело арапско пролеће, Анри Леви је превазишао и самог себе.

Некако у то време, опет се јако зближио са Николом Саркозијем, од кога се био удаљио кад је у изборној трци подржао социјалистичку кандидаткињу, јер, побогу, он је левичар. Ратови су му одувек били филозофски интересантни, па га је Никола Саркози, у име обновљеног пријатељства, именовao за свог званичног саветника за питање Либије. Резултат је познат: Французи се питају да ли је Либија њихов Авганистан, на видiku нема излазне стратегије, Саркози је најпопуларнији у Бенгазију, а Бернар Анри Леви, увек у белој раскопчаној кошуљи, у брендираном оделу, пажљиво зачешљане дуже косе са седим нијансама, све чешће саветује и прати председнике.

Камерона и Саркозија успео је да дозове у „нову либијску престоницу”, довео је лидере из Бенгазија у елитна Јелисејска поља, у јуну је ишао и код Нетанијахуа да га убеди како ће нова власт у Бенгазију признати Израел, што Гадафи није урадио за 42 године своје владавине.

Французи су и пре либијске кризе били презасићени натприродним „нарцизмом” Анрија Левија, а сада се питају да ли ће се заједно са Саркозијем, због „ега саветника”, на дуже време заглавити у пустињском песку.

Подсећају се и скоро већ заборављене кризе на Балкану и Левијеве неуспешне мисије: У његовој организацији, Франсоа Митеран је путовао 1992. у Сарајево, али је тадашњи француски председник одолео Левијевом убеђивању и није, бар не званично, одобрио да Париз снабде оружјем „муслиманско босанске борце”.

„Надам се да ће овога пута резултати бити бољи”, рекао је новинарима Леви када су га подсетили на неуспех у Сарајеву. Тада је био радо виђен гост и код Алије Изетбеговића, као што га сада у Бенгазију зову само по имену: Бернар.

Ни Французи ни Британци не смеју да се заплаше на путу који су сами отворили, јер је његов циљ да се сруши диктатор који је обећао да ће се народ купати у „рекама крви”. Анри Леви поручује на свом сајту и у бројним француским медијима, у којима заузима важно место у издавачким одборима, да „Либија није Ирак” и да „Французи и савезници воде праведан рат”.

„Нека Вашингтон остане у другом плану и нека одговорност за операције остане у рукама европских савезника, нека не потпадне под реторику самооптуживања и неодобравања рата у Либији, поредећи га са оним у Ираку, прокламује Леви.

Пре него што се ангажовао да разрешава чворове Старог света, Леви је био јако активан у Новом. Америка је толерантнија према пренаглашеној медијској промоцији, па је и Левија дочекивала са симпатијама. Пледирао је да се заустави нарасли антиамериканизам и пре него што се из Беле куће иселио Џорџ Буш.

Дочекан је критичким коментарима тек када се прекорно обратио америчкој левици оптуживши их да болују од „горде утучености” и да се протест против Џорџа Буша свео на „ритуал и механику”. Леви је друговима са друге стране Атлантика замерио што су „упали у замку космичке идеолошке празнине”.

Само две године касније, када је његов пријатељ, тада најизгледнији кандидат за будућег председника Француске, Доминик Строс-Кан, оптужен за силовање и изведен пред рефлекторе са лисицама на рукама, он је заурлао против „америчког правосуђа”,

које прождире људе.

Астрономски рачуни и раскошан живот ДСК, о коме су нашироко писали и француски и амерички медији, нису нагнали француску левицу ни Анрија Левија да га подвргне конструктивној критици. Када је постало јасно да ДСК неће моћи у председничку трку, макар и да се докаже да собарица у њујоршком хотелу није била натерана на секс, Анри Леви је смисао свог филозофског ангажмана нашао у савезништву са Саркозијем и обезбеђивању подршке Бенгазију.

Као борац за људска права, упркос супротним извештајима Хјуман рајтс воча, он сматра да ће духовна подршка имати смисла само ако из Париза ка Бенгазију крену товари модерног оружја. Пре два дана је ту своју мисао преточио на свој блог, у мото: филозофија једино има смисла уколико помогне умеђу ратовања. Никола Саркози му је и пре тога поверовао. Исход је за сада још неизвесан.

(Политика)